

Nénikék, házmester²⁹

FENYŐ LÁSZLÓ

Ez itt a ház, ahol születtem,
a Nagykörúton, Budapesten,
ez a harmadik emelet,
a szoba-konyha, bemegegyek
s kutatom a falat, be árva,
még sehol semmi jel, se tábla,
mely örökítse híremet.
És íme jönnek nénikéim
e jó lányok, be megtöppedtek
s szemközt a nem vérségi lányok:
belőlük is nénikék lettek,
én láttam őket fiatalnak,
ők láttak engemet gyerekek
s most fürkésszük: szeretetünk
egymáson hajdan mit szerettek.
Jó nénikék, szigorú nénik, árvák,
örök józanok, örök álmodók,
akik hallomásból ismeritek csak
a boldogok-ízlelte jót,
ti, a valóság aranypénze közt
a vágy filléreit kuporgatók:
hadd küldöm most, meleget osztani,
szemem felétek, mint egy tiszta szót.

²⁹ *Nyugat*, 1931. 7. szám.

Ti kedvesek, ti bájjal hervadtok,
kik ott álltatok a teknő körül már:
első fürdővizemet fodrozó
és testecském dajkáló szemmel:
mikor még csak görcs voltam, nem is ember,
majd láttatok, mint Nagypó kedvencét
az udvaron, a rácsba kapaszkodva:
első tanuló-lépteim totyogva,
és eltűrtétek kis szeszélyeim,
jó lányok, kik felett zsarnok lehettem –
goromba sors... élet... azóta én is
eltűrtém egy-két zsarnokot felettem.
Fogadjátok ezt a kékszínben úszó
emlékezést, mint egy szelíd bucsút,
gyerekkorom, te ragadó levélke,
fádról leváltál, a szél messzefútt,
lágy idők, amiket szerettem –
nénikék, vajha öregségetekben
emlék lehetnék,
az az emlék, amelyre ráhajolva
vén szívetek felmelegednék.
Megyek... fordúl lábam a lépcsőn:
Kilencvennyolc! – emlékezem,
minden lépcsőről egy felhessent
emlék ül homlokomra s jön velem
és ahogy a kapuba érek:
ki az a szent, kékszemű szent,
szalmakalapban a szelíd keresztyén,
akinek némán is a szája
mintha csöndes jóestvét kívánna?
Házmesterünk – megismerem,
a hajdani ablakzúzó borissza,
kinek, ha hangja feldördült, remegve
menekültünk anyánkhoz, gyerekek,
ki labdáinkat elkobozta sorra,
mintha nem is a ház őre, gonosz csősz
és az udvar nem pusztá kő, gyep volna.
Házmesterünk. – Mondd, vívsz-e még csatákat

a vicénével? úgye, sohatöbbé?
Ez hát a sorsa a duhaj erőknék?
Ilyen némák és szelídek leszünk? –
s míg nézem az öreget, kék szeméből
apám szelíd szeme borong elő,
ahogy egyszer, emlékszem, péntekeste,
anyámra nézett, a lányokra és
utoljára rám, míg munkába fáradt
keze megszegte a fonott-kalácsot.